

estas ĉiumonata gazeteto por Esperantistoj en Halifax-Dartmouth,
Upper Rawdon kaj aliloke en Nov-Skotio (kaj ankaŭ la mondo).

Numero 165

Januaro 2000

Laborantoj:

Bob Williamson — Redaktoro, preskontrolisto
Stevens Norvell — kompostisto
Geoffrey Greatrex — preskontrolisto
Reni Porter — Presisto, enpoŝtigisto, kontisto
Sendu leterojn kaj artikolojn al:

Bob Williamson
329 Poplar Drive
Dartmouth, Nova Scotia
KANADO B2W 4K8
bob.williamson@ns.sympatico.ca

Sendu abon-monon al:
Reni Porter
71 RidgeValley Road
Halifax, Nova Scotia
KANADO B3P 2E5

Abono por Kanado aŭ Usono estas \$8 (kanadaj) kaj por aliaj landoj estas \$15

GELERTO

fare de Marjorie Boulton

am pasis ĉirkaŭ sepcnt
jaroj,
sed vivas historio
pri Flueleno fajrakora,
Princo en Nord-Kimrio.

Karan princinon trovis li,
kaj amis ŝin konstante;
sed kiam frukto sekvis florojn
ŝi mortis jam, naskante.

La fajra kor' de Flueleno
cindriĝis pro doloro;
sed baldaŭ lia brava bebo
iĝis la ĉeftrezoro.

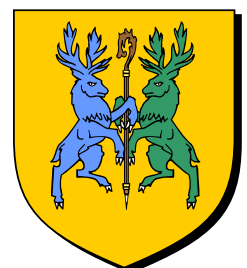
Pro patra amo fajra koro
denove noble ardis;
sian fileton pli ol tronon
li plej atente gardis.

Ĉevalojn, falkojn kaj ĉashundojn,
Stale, aŭ kaĝe, hale,
li havis belajn; unu hundon
li amis speciale;

hundo tre saĝa kaj kuraĝa,
lojala kaj kun lerto,
la favorat' de Flueleno
estis la hund' Gelerto.

Li diris, "Portu!" — Fulme for!
"Gardu!" kaj jen rigido;
"Defendu! — saltis tuj al mord',
inda de plena fido.

Kaj Flueleno fajrakora
restis en fera certo
pri fere fiksa fidindec'
de tiu hund', Gelerto.

Ĝis unu tagon al ĉasad’
Li iris en trankvilo,
dirinte, “Sidu! Jen,
Gelerto,
gardist’ de mia filo!”

Kontenta, gaja, ĉasis li
Plezure sub sunbrilo,
revenis laca al palaco,
kaj kuris al lulilo —

Ektremis princa lipo, kaj
Kret-palis princa vango —
sur la kovrilo de la bebo
ankoraŭ likvis sango,

Kaj sango plakis sur la planko —
kaj ruĝis kiel averto
sur la muzelo kaj la dentoj
de lia hund’ Gelerto.

Jen fajre flamis venĝo-febro —
li lasis la lulilon —
“Satana hundo! Judasbesto!
vi manĝis mian filon!”

Gelerto levis sian kapon,
rigardis lin demande;
sed Flueleno premis lin
plate al planko, plande —

“Mortu, bestaĉo! Al diablo!
Mortu en via perfido!
Estu ofero al infero,
murdint’ de mia ido!

Vi kuŝos inter la fatraso,
sur vi la ratoj feku!
Putru odore, senhonore,
birdaĉoj vin disbeku!”

La princo tiris sian glavon —
“Vi pagu mian infanon!”
Gelerto en la lasta movo
lekis la glavon manon.

Jen Flueleno piedbatis
la mortan hundon, “Fi!”
kaj jen sub la kovriloj ruĝaj
eksonis beba kri’.

La princo kuris, palpis, prenis,
brakumis la princeton;
“Ĉu eblos tamen savi vin?
Ho Dio, aŭdu peton!”

Traserĉis li korpeton karan,
trovis nenian vundon;
“Ho ĝojo! — Sed de kie, do,
sango sur mian hundon?”

Kaj via lulilo sangoplena?
Ja estis ia krizo!
Ho kio?” Tie, post lulilo,
granda kaj fremda grizo...

Jen kuŝis lupo granda, peza,
pli ol Gelerto forta,
tamen kun gorĝo elŝirita
en sango kuŝis morta.

Kaj Flueleno fajrakora
filon al koro tenis,
dankis la savon, ĵetis glavon —
kaj ĉion li komprenis.

“Ho Dio! Kion faris mi?
Ho kora fajro troa!
Gelerto, mia kara hundo,
fidela kaj heroa!

Vi havos tombon plej honoran
kun gravurita ŝtono —
sed por la vivo forpikita
ne eblas ia redono!

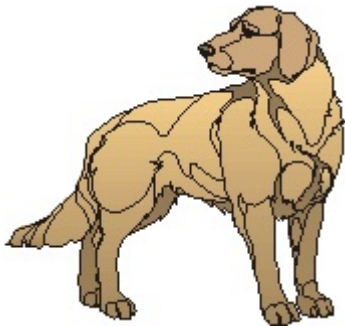
Jes, Flueleno regis, kaj
amegis sian idon,
kaj tamen li neniam plu
aŭdigis gajan ridon.

Jam pasis ĉirkaŭ sepcent jaroj
sed daŭre sango ruĝas
kaj ni erare kaj misfare
daŭre tro haste juĝas.

Ankoraŭ multaj kiel Gelerto
restas lojalaj ame,
kaj ofte fine lojaleco
estas pagita same.

Por nobla revo, pela devo,
fidele ni batalu;
pagos doloro, fendiĝos koro,
— kaj tamen ni lojalu.

— Dankon al Marjorie Boulton. Ŝi
konis la historion de Gelerto ekde
infanaj jaroj, sed rememoris ĝin
dum la Brita Esperanto Kongreso
en Newport, Kimrio, kaj verkis la
baladon, laŭ malnova stilo, por
deklamado en unu kunveno de la
kongreso.

La historio eble
estas esence vera;
sed ekzistas aliaj
versioj pri fidela,
misjuĝita besto:
ekzemple en hinda
legendaro aperas

lojala mungoto, kiu mortigis
serpenton.

**Ekzistas monumento al Gelerto en
la kimra urbeto Beddgelert,
Kimrio.**

**La verkistino sekvis la kutiman
historion, sed aldonis unu detalon:
ke la patrino de la bebo jam
mortis. Ŝi esperis, ke tio aldonas
emocion, sed ankaŭ klarigas
praktikan punkton: se la princino
vivus, ŝajnus normale, ke ŝi restu
apud la ankoraŭ eta infano.**

OKAZAĴO EN AŬTOBUSO

Bela amikino mia ĝuis sole vojaĝi.
Ŝi estis, kaj ankoraŭ estas,
kuraĝulino. Iam ŝi volis viziti
prahistoriajn urbetojn en Turkio. Ŝi
devis veturi per antikva aŭtobuso.
Kiel kutime, ŝi kunportis sian
monsakon, valizon, kaj botelon da
pura akvo. Ŝi jam lernis, ke oni
devus porti sian propran akvon, kaj
ankaŭ, ke bela virino devas gardi
sin kontraŭ malvirtaj viroj.

Kiam ŝi eniris la aŭtobuson, ŝi
rimarkis ke ĝi estis preskaŭ plena.
Ŝi sidiĝis en seĝo apud fenestro.
Baldaŭ viro sidiĝis apud ŝi en
la lasta libera seĝo. Post kelkaj
minutoj la viro provis kapti ŝian
atenton, kaj murmuris ion fremd-
lingve. Mia amikino ne rigardis al la
viro, sed glitetis pli proksimen al la

fenestro. La viro tuŝetis kaj timeme provis frapeti ŝian brakon. Mia amikino fiksrigardis tra la fenestro. Denove li hezite murmuris. Ŝi ne rigardis lin sed diris, "Mi neniam parolas kun fremduloj." Li persistis. Ŝi diris, "Bonvolu ne ĝeni min."

Post kvardek minutoj la aŭtobuso haltis ĉe bushaltejo. Mia amikino stariĝis kaj provis preterpasi la sidantan viron. Sed la viro tuj ekstariĝis kaj vidalvide montris al ŝi sian pantalonon. Dum la tuta veturo la botelo da akvo, kiun ŝi portis sur la brako, gutadis kaj malsekigis ĝin.

Efektive mia amikino, kiu parolas la anglan, diris al mi ke la viro sendube parolis la turkan. Tamen, en ĉi tiu kazo ne helpus eĉ Esperanto!

— Prenda E. Cook

Noto de la redaktoro: Se Esperanto ne helpus, eble helpus malpli da suspektemo aŭ pli da fidemo en la afableco de fremduloj, eĉ viroj.

Kiel iam diris Rudyard Kipling, "Mi ĉiam preferas kredi la plejbonan pri ĉiu homo -- tio ŝparas tiom multe da tempo."

Ni multe dankas al Prenda pro ŝia kontribuaĵo

1an de januaro, 2000

Estimata Redaktoro:

Oni diris, ke mi devas pretigi por la jaro 2000, sed nenio okazis. Nun mi havas grandan amason de ladskatoloj manĝaĵplenaj, kandeloj, alumetoj, piloj, ktp. Mia demando estas, ĉu mi iom post iom eluzu ilin, aŭ ĉu mi konservu ĉion ĝis la jaro 3000?

Mi ĉiam alte taksas vian konsilon.

Kon Fu Zita

Estimata konsilo-petulo,

Fordonu la manĝaĵojn. Tro multaj homoj en la propra komunumo ne havas sufiĉajn manĝaĵojn por la nuna monato. Ju pli vi donacas, des pli vi spirite riĉiĝos. Pri tio mi almenaŭ ie aŭdis.

Via redaktoro

Ne forgesu pagi por nova abonjaro por resti "Inter Ni"!